

ROMÁN
VELKOSTAŤKI
BELLÉ
MEADE

ZÍSKAJ SI
SEJ PRIAZEŇ

TAMERA
ALEXANDEROVÁ

ZÍSKAJ SI
SEJ PŘIAZEŇ

ZÍSKAJ SI
SEJ PŘIAZENĚ

TAMERA
ALEXANDEROVÁ

i527.net

Copyright © 2015 by Tamera Alexanderová

Originally published in English under the title *To Whisper Her Name*
by arrangement with The Zondervan Corporation L.L.C.,
a subsidiary of HarperCollins Cristian Publishing, Inc.

All rights reserved.

Biblické citáty prevzaté z:

Biblia. Slovenský ekumenický preklad.

Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net s.r.o.

www.i527.net

ISBN 978-80-89822-08-9

*Túto knihu venujem
Polly Chandlerovej-Alexanderovej:
som rada, že naša spoločná cesta do večnosti
začala už tu.*

O knihe

„Tamera Alexanderová patrí medzi moje najobľúbenejšie autorky, preto od jej románov veľa očakávam. Kniha *Získaj si jej priazeň* však prekonala moje očakávania! Má všetko, čo čitateľ hľadá: do hĺbky vykreslené postavy, pútavý dej, romantickú zápletku so štipkou napätia a ešte oveľa viac!“

Cindy Woodsmallová,
úspešná autorka románov z amišského prostredia

„Iba zriedkakedy sa mi do rúk dostane taká dobrá kniha, ako bola *Získaj si jej priazeň* od Tamery Alexanderovej: kniha plná historických detailov, dobre charakterizovaných postáv a napínavých zvratov. Ak by ste si tento rok mali prečítať iba jeden historický román, nech je to práve *Získaj si jej priazeň*. Bude vo vás doznievať ešte dlho po dočítaní poslednej strany.“

Colleen Cobleová, autorka románu *Bez stopy*

„Mám rada príbehy o manželstvách z rozumu a román *Získaj si jej priazeň* nie je výnimkou. Vzťah medzi južanskou dámou a pekným Írom je plný napätia a vášne. Zápletky je rovnako silná ako majestátne plnokrvníky, na ktorých jazdí hlavná hrdinka. Dojímavý príbeh o prekonávaní povojnových ťažkostí a rasovej diskriminácie si vás celkom podmaní.“

Jody Hedlundová, autorka románu *Love Unexpected*

„*Získaj si jej priazeň* je krásnym ľúbostným príbehom a zároveň príbehom o viere, ktorá prežiarí aj tie najtemnejšie okolnosti. Cullen a Maggie si hneď od začiatku získali moje srdce, preto som sa nevedela dočkať okamihu, kedy sa do seba zamilujú. Pridajme k tomu ešte elegantného plnokrvníka menom Bourbon Belle a tento román už cvála na zoznam mojich obľúbených kníh.“

Robin Lee Hatcherová,
autorka kníh *Love Without End* a *Whenever You Come Around*

„Tamere Alexanderovej to opäť vyšlo! Román *Získaj si jej priazeň* je plný fascinujúcich, bohato vykreslených postáv, ktoré som si rýchlo obľúbila. Príbeh Maggie a Cullena je obrazom dramatickej povojnovej situácie, ale v prvom rade zachytáva ľudskosť tých, ktorí po temnom období nášho národa dokázali svoje životy pretvoriť radosťou pramieniacou z viery.“

Deborah Raneyová, autorka románu *The Face of the Earth*

„Tamera Alexanderová vytvorila krásny román o láske, viere a vykúpení, ktorý si pritažlivými postavami – reálnymi aj fiktívnymi – a historickými detailmi určite získa priazeň autorkiných čitateľov a rozšíri ich rady o mnohých ďalších.“

Dorothy Loveová, autorka knihy *The Bracelet*

„Tamera Alexanderová znova zažiarila! Šikovne spojila históriu so svojim skvelým rozprávačským talentom a výsledok zaručene chytí čitateľa za srdce a podnieti ho premýšľať.“

Jenny Lambová,
vedúca vzdelávacích aktivít múzea Belle Meade Plantation

„Úspešný román *Získaj si jej priazeň* je novým kameňom v autorkinej mozaike historických románov. To, že Tamera Alexanderová podrobne skúmala ľudí, miesta a obdobie, o ktorom píše, je viditeľné na každej strane knihy. Obyvateľov povojnového mesta Nashville vykresľuje s láskou a veľmi detailne.“

Serena Chaseová, USAtoday.com

„Alexanderová vytvorila krásny príbeh o láske, priateľstve a hľadaní zmyslu života.“

recenzia na *Získaj si jej priazeň* uverejnená na RT Book Reviews

„... čistý čitateľský pôžitok.“

Liz Curtisová-Higgsová, autorka románu *Mine Is the Night*

*„Ved' si mi býval útočiskom,
pevnou vežou pred nepriateľom.“
(Ž 61, 4)*

PREDSLOV

V 19. storočí dominovalo Tennessee v chove čistokrvných koní v Spojených štátoch amerických. Najprestížnejším žrebčínom bol Belle Meade v Nashville.

Znie vám meno Secretariat povedome? A čo Sunday Silence alebo Seattle Slew? Korene týchto špičkových plnokrvníkov – ale aj mnohých iných – siahajú práve na túto farmu, na ktorej sa odohrávajú príbehy tejto série románov.

Keď som prvý raz vkročila na pozemok Belle Meade a dozvedela sa o rodine Hardingovcov – o „strýčkovi“ Bobovi Greenovi a mnohých ďalších ľuďoch, ktorí v 19. storočí žili a pracovali na farme, tak som okamžite vedela, že raz o nich napíšem príbehy. Príbehy, v ktorých zohrá úlohu práve toto majestátne sídlo a kľúčové obdobie národných dejín Spojených štátov.

Hoci v románe vystupujú postavy, ktoré v tom čase skutočne žili – a spomínajú sa v ňom reálne historické udalosti – ústredné postavy knihy a ich činy sú výtvorom mojej predstavivosti.

Ďakujem, že ste mi zverili svoj čas. Túto investíciu zo strany čitateľa nikdy neberiem na ľahkú váhu.

Zo statku Belle Meade vás zdraví Tamera

KAPITOLA PRVÁ

NASHVILLE, TENNESSEE

4. MÁJA 1869

„Len pokojne,“ zašepkala Maggie a, pevne držiac koženú uzdu, pozerala nadol zo zrázu. Studený ranný vánok k nej doviaľ hluk divákov. Naklonila sa dopredu, aby pohladila kobyľu na krku. „Počkaj,“ povedala nežne a vzdych zaiskril očakávaním. „Teraz to príde...“ Keď to hovorila, srdce sa jej rozbúšilo o čosi rýchlejšie.

Bourbon Belle zahrabla kopytom do zeme a Maggie cítila, že je kobyľu čoraz netrpezlivejšia. Zaznel výstrel. Kone na dostihovej dráhe, vrátane Bourbon Belle, vyštartovali. Maggie obľiala vlna vzrušenia.

Belle uháňala ako o život a Maggie jej dala voľnosť. Zviera úplne podľahlo inštinktu, ktorý prikazoval jediné: *bežať*.

Kobyľine podkovy duneli po prašnej ceste a Maggie si predstavovala, že čosi také musel zažívať Willie, keď pretekal s Belle na dostihovej dráhe. Chlapec však vážil o polovicu menej ako Maggie, takže sa s Belle len tak vznášali. Očakávala, že to isté sa znova udeje na kvalifikačných pretekoch, ktoré sa majú konať koncom týždňa.

Budú to sotva dvojminútové preteky, iba jeden a štvrtá míľa. Maggino srdce bilo ako zvon a odrátavalo čas, kým Belle trielila po známom chodníčku a každým krokom ukrajovala z jeho dĺžky.

Prikrčila sa v sedle, presne ako to učila Williho, a cítila, ako jej vietor vyťahuje z vlasov sponky. Plnými dúškami si užívala slobodu, akú človeku môže priniesť iba jazda v konskom sedle. A hoci vedela, že pokoj, ktorý cíti, je iba chvíľkový, držala sa ho ako kliešť.

Belle sa hnala dolu svahom a Maggie ju poháňala. Vtom sa z lúky pod nimi ozval potlesk a Maggie videla víťazného žrebca prebehnúť cieľovou čiarou. Belle spomalila až vtedy, keď Maggie potiahla uzdu.

Zadychčaná Maggie vpustila do pľúc prenikavo sladkú vôňu trávy a poškrabkala Belle medzi ušami. „Išlo ti to výborne.“ Znova sa zhlboka nadýchla: „To ja som nás spomaľovala.“ Belle zaerdžala, akoby jej chcela dať za pravdu a Maggie sa usmiala.

Výhra z pretekov – ak Willie a Belle zvíťazia – sotva postačí na zaplatenie dane za Linden Downs, ale Maggie dúfala, že to bude dosť na to, aby sa daňový úrad načas uspokojil. Znova.

Belle vyhrala posledných päť pretekov – a keď vezmeme do úvahy počet dostihov naplánovaných na dráhe Burns Island, tak to znamená, že má na niekoľko mesiacov celkom spoľahlivý zdroj príjmov. Maggie však upínala všetku svoju nádej k prvým dostihom Peyton Stakes – ak sa Linden Downs dovedy vôbec udrží – ktoré sa majú konať koncom jesene. Pôjde o celonárodné dostihy s najvyššou finančnou odmenou v dejinách a usporiadajú ich práve tu: na dráhe Burns Island v Nashville.

Všetky doterajšie výsledky nasvedčovali, že jej trojročná kobyla Bourbon Belle, ktorú vychovala od žriebätká, v dostihoch zvíťazí. Ibaže by sa objavil nejaký nepredvídaný súper.

A predsa jej mesiace, ktoré ich delili od pretekov, pripadali ako nezvládnuteľná prekážková dráha. Neznesie predstavu, že po toľkom úsilí majú prísť o svoj domov.

Maggie zoskočila zo sedla a privítala možnosť ponáťhovať si nohy a Belle dopriať pred návratom domov oddych. Po chvíli, keď

nadšená vrava na dráhe pod ňou postupne utíchla, myšlienky na jej žalostnú situáciu sa vrátili.

Ako je možné, že k tomu došlo? Napriek tomu, že sa tak snažila? Odmietla sa však poddať zúfalým myšlienkam. Nevzdá sa, kým bude mať v pľúcach vzduch...

A džokeja, ktorý bude za ňu pretekať.

Podarí sa to. S Belle, aj s Linden Downs. Iná možnosť neprihádza do úvahy. Jej otec bol pre ňu útočiskom a pevnou vežou už dosť dlho; nastal čas, aby sa mu odvdáčila.

Maggie zo zeme zdvihla kabelu, ktorú si tam už predtým odložila spolu so zbraňou. Kabelu vopchala do vaku na sedle a zbraň vsunula do puzdra, ktoré bolo k nemu priviazané. V jeden deň si zajazdila aj zastreľala. Napadlo jej slovo *blaženosť*, hoci sa pre tieto aktivity takéto slovo zrejme nehodí.

Nasadla späť do sedla, popchla Belle smerom domov, no veľmi rýchlo spozorovala, že Belle nemá chuť klusať. Dokonca ani cválať. Kobyla chcela robiť iba to, čo jej išlo najlepšie.

A Maggie jej s radosťou vyhovel.

Cullen McGrath kľačal na brehu rieky Cumberland a cival do jej kalných vôd. Videl v nich však len tieň oceánu, ktorý zhltnol celý jeho svet. Nepatril k ľuďom, ktorí by o sebe pochybovali... no odvtedy, čo pred rokom prvý raz vkročil premočenou čižmou na územie tejto krajiny, nad ním pochybnosti viackrát zvíťazili.

Rovnako nepríjemného spoločníka mu robili aj výčitky. Jedným si však bol istý...

„Svoj sľub dodržím,“ zašepkal do vlhkého ranného vzduchu, „nech by ma to stálo čokoľvek.“ Počujú nahlas vyslovené sľuby aj na onom svete? Dúfal, že áno. Aspoň v tej chvíli. Starý otec, ktorý mu často rozprával o takých veciach, ho o tom uistil.

Cullen, chlapče, iba blázni veria, že všetko končí smrťou. Svet, ktorý potom príde, je oveľa väčší. Ak chceš naplno prežiť tento život, musíš ho žiť vo svetle budúceho. Nezabudni, že si...

„Hej, ty tam! Kôň je už pripravený.“

Cullen bolestivo zvrátil tvár, keď jeho myšlienkam prudko zatiahli uzdu. Dedkov írsky prízvuk mu pokrýval spomienky ako hmla vresoviská. Ľudia mu v detstve hovorievali, že rozpráva ako dedko, ale až dnes si naplno vážil toto prirovnanie.

Narovnal sa, ale vo chvíli, keď sa chystal otočiť, tak si na lúke nachádzajúcej sa na opačnom brehu rieky všimol pohyb. Kôň a jazdec prefrčali okolo rýchlejšie ako blesk. Ale naozaj to bola...?

Prižmúril oči. Určite nie...

Vejúca sukňa – z takej diaľky sa nedalo povedať, či patrila dievčaťu alebo dospeljej žene – však hovorila jasne. Jazdkyňa sa na koni niesla s takou slobodou a vášňou, že v ňom vyvolala smutné spomienky. A jazdila obkročmo. Pousmial sa. Takého rýchleho a elegantného koňa nevidel odvtedy, čo pozoroval Bonnie Scotland v...

„Hej, chlapče, počuješ?“

Chlapče? Cullen sa energicky otočil k mužovi mohutnému ako strom, ktorý držal v ruke uzdu.

Nebol to kováč, majiteľ nájomnej stajne, ktorý jeho ponuku prijal s nevôľou (ak sa tak dala vysvetliť jeho neochota potriať mu rukou). Cullen si tohto muža pamätal. Bol od neho o pár rokov mladší a pôsobil nadutým dojmom. Vošiel krátko potom, čo kováč pristal na dohodu, a zobďaleč ich pozoroval.

Cullen podišiel k mužovi, z ktorého cítil pohrdanie. Kedysi by za taký krivý pohľad neváhal aj uštedriť ranu. Pochyboval však o tom, že by tohto statného chlapa zdolal úderom – aj keby mieril akokoľvek presne.

Keďže postavou a silou by sa mu vyrovnal, poriadna rana by mužom aspoň trochu otriasla. A keď vzal do úvahy hnev, ktorý sa v ňom za posledných pár mesiacov nahromadil, tak by mu dobre

padlo, keby ho zrazil z nôh. Aspoň by sa prestal naňho tak hlúpo uškŕňať.

Potreboval však to, kvôli čomu sem prišiel, preto nepodľahol starým inštinktom, ale pozrel chlapovi priamo do očí. Z vrecka na košeli vytiahol balíček bankoviek a spočítal ich. Rád by dodal aj nejakú prívetivú vetu, ale niekoľko mesiacov práce v brooklynskom prístave ho pripravilo o všetku zdvorilosť, ktorú v sebe mal.

Natrčil ruku s bankovkami.

Muž pokrútil hlavou: „Tento kôň je hoden dve stovky.“

Cullen si ho premeral: „Zaplatím iba stopäťdesiat. Tak sme sa pred hodinou dohodli s kováčom.“

Mužovi potemnel zrak. „Dixon zmenil názor. Asi sa rozhodol, že ho za takú sumu nepredá. Aspoň nie tebe.“

Kútikom oka postrehol, že ich kováč sleduje zvnútra a rýchlo si zrátal dve a dve.

Zatiaľ strávil v Nashville iba dva dni, no už sa presvedčil, že väčšina Južanov nemá pre jeho krajanov milého slova. A keby mu to aj nejakým zázrakom uniklo, dozvedel by sa to z tabuliek s nápisom „PRIJMEME POMOCNÍKA, ÍROV NEBERIEME!“, ktoré viseli takmer v každom obchode.

Mal dojem, že príbehy o pohostinnosti Američanov, ktoré počul doma v Írsku, neboli celkom pravdivé. Ale toto je Nový svet a navyše slobodný – má právo byť tu. A prešiel až príliš dlhú cestu na to, aby sa teraz otočil.

Cullen pozrel na peniaze, potom na muža. „Ak je to tak, môžeš Dixonovi povedať, že z obchodu nič nebude.“

„Aj tak mu je to jedno.“

Cullen predstieral prekvapenie. „Keď mi potriasol rukou, nemal som dojem, že by mu to bolo jedno.“ S námahou odvrátil pohľad od majestátneho zvieráťa, kvôli ktorému dva dni prečesával všetky nashvillské nájomné stajne. Bol to pekný peršeron, akých videl niekoľko, no ani jeden sa nevyrovnal tomuto. Čiernemu,

takmer dvojmetrovému žrebcovi s bystrými očami, ktoré prezrádzali inteligentnú myseľ. S takým zvieraťom sa mu podarí splniť si sen. Aspoň v to dúfal.

„Ale možno,“ pokračoval Cullen, aby zistil, kam až môže zájsť, „podanie ruky pre vás Južanov nič neznamená.“

„Ba znamená, ale nemáme radi, keď nás chce niekto podviesť.“

„Podviesť?“ Cullen sa ostro zasmial. „To je dosť hrubé slovo, priateľu. Najmä, keď si to ty, kto porušuje dohodu.“

„Ja nie som tvoj priateľ a žiadnu dohodu sme nemali. S tebou nie. S takými, ako si ty, neobchodujem.“

Cullen sa znova nazlostil. „Koho si tým myslel?“

Muž posmešne zdvihol kútik. „Podľa mňa ste takí istí ako negri, len trochu svetlejší. Oni len klamali, kradli, brali si to, čo chceli, no dali sme im príučku. A aj vás dáme do laty.“

„Ako negri, hovoríš?“ Cullen si vzdychol a peniaze bezpečne zastrčil späť do vrečka. „Takže okrem toho, že si slepý ako patrón, si ešte aj hlúpy ako poleno? Alebo si skutočne myslíš, že to, kto je čo zač, môžeš určiť podľa farby zadku?“

Cullenovi sa podarilo vyhnúť prvému úderu – a tiež kopytu vystrašeného peršerona. Druhá rana mu zasiahla žalúdok ako ťažká nákova a vyrazila mu dych. Podobné údery rozdával aj jeho starší brat Ethan, ale jeho pravý hák mal dvojnásobnú silu.

Zadychčaný Cullen, ktorý sa ešte stále držal na nohách, mieril presne – Ethan by bol naňho hrdý. Muž sa zatackal a po brade sa mu spustil pramienok krvi. Zažmurkal, akoby ho neomráčil iba samotný úder, ale aj jeho pôvodca.

Okoloidúci, medzi nimi aj deti, začali spomaľovať, aby ich pozorovali. Malé dievčatko na nich vystrašene vyľavovalo oči. Cullenovi ruka ešte brnela od nárazu, preto využil príležitosť bitku ukončiť... a tým vliať tomu neohrabancovi do hlavy trochu rozumu.

Rýchly pravý hák – presne ako ho učil Ethan – a chlap ako dub padol s dunením na zem.

Cullen si všimol, že kováč zaliezol hlbšie do tieňa. „Nemám chuť hádať sa s tebou, Dixon,“ zvolal Cullen, naťahujúc si dľaň. „Chcem však toho koňa. A za cenu, na akej sme sa dohodli. Muža predsa robí slovo. Ak tvoje slovo nemá cenu,“ povedal viac pre seba ako pre kováča, „potom nemáš nič.“ Zhlboka sa nadýchol a podľa pichania v boku mu bolo jasné, že sa zajtra ráno dostaví silná bolesť. Znova sa za ním obzrel: „Tak čo, vyjdeš von, alebo mám ísť za tebou?“

Kováč, nízky zavalitý muž, vybehol von prekvapivo rýchlo. „Nebol to môj nápad, McGrath. To...“ Koktajúc pozrel na svojho priateľa, ktorý tam stál ako solný stĺp. „To ti musí byť jasné.“

„Jasné je mi iba to, že sme si potriasli rukami.“ Cullen znova vytiahol z vrecka balíček bankoviek. „A to pre mňa znamená, že sme sa zjednali na cene. Čo mi na to povieš?“

Dixon váhal. Pohľadom zablúdil najprv k priateľovi, potom sa porozhliadol po ulici. Nakoniec schmatol peniaze a napchal si ich do vrecka špinavej zástery. „Kôň je tvoj, ale už ťa tu nechcem vidieť.“ Druhý raz pozrel Cullenovi ponad plece. „Už nikdy ti nič nepredám.“

Cullen mrkol poza plece, aby zistil, čo kováča tak zaujalo, ale nevšimol si nič zvláštne. Dokonca sa rozprchlá aj hústka zvedavých okoloidúcich. „A prečo mi už nikdy nič nepredáš, Dixon? Vari ti moje peniaze smrdia?“

„O peniaze nejde.“

„Ak nie, tak prečo...“

„Pretože, keď si si kúpil takého koňa,“ kováč ukázal na peršerona a v jeho hlase bolo počuť sklamanie, „znamená to, že tu chceš zostať. Možno tu zostaneš a založíš si farmu.“

„No a?“ Cullen pokrčil plecami. „Čo ak to urobím? To je predsa moja vec.“

Dixon odvrkol a pozrel naňho: „Tak to sa mylíš. Si na Juhu, chlapče. Tu nie je nič iba tvoja vec. To platí najmä o takých, ako si

ty. Vezmi si už toho koňa a zmizni, kým si to nerozmyslím. A keby sa ťa niekto spýtal,“ Dixon podišiel pomôcť priateľovi, ktorý konečne prišiel k sebe, „tak si ho nekúpil odo mňa.“

Mužovo varovanie sa Cullenovi nepáčilo a pri predstave, ako asi bude ďalej obchodovať v tomto meste, jeho chuť ešte väčšmi zhorkla. Keďže ho život naučil dôležitosti správneho načasovania – či už pri fyzických konfliktoch, či v iných situáciách – tak spravil to, o čo ho muž žiadal: vzal peršerona za uzdu a odišiel. Vyžadovalo si to trochu úsilia a nútenia, preto na zoznam žrebcoých vlastností pribudlo aj slovo *tvrdohlavý*.

Vybral sa k obchodu so sedlami, okolo ktorého pred chvíľou prechádzal, s nádejou, že jeho majiteľ bude menej zaujatý než ostatní.

Podobnú nádej v sebe živil aj v otázke nákupu pôdy. Doterajšie skúsenosti však silu jeho nádeje podkopali. Každý farmár, ktorý ponúkal pôdu na predaj, ho odbil rovnakou odpoveďou: „S Írmi nejednáme.“ Cullen sa však nedal odradiť. Nemal inú možnosť.

Napriek veľkému odhodlaniu nič nevybavil a dvakrát mu dokonca hrozili puškou za to, že vstúpil na súkromný pozemok. Sklamane si vzdychol.

Vo vrecku mal rovnaké peniaze ako oni, ale tie jeho očividne neboli dosť dobré. Jediným šťastím bolo, že nepotreboval úver. Žiadna banka by nepožičala „takému ako on“, ako povedal Dixon. Cullen mal dosť peňazí na to, aby si kúpil niektorú z menších fariem ponúkaných v novinách – len keby bol niekto ochotný rokovať s ním.

Viacero z nich by mali o dva týždne ponúknuť v dražbe, ale počas včerajšej návštevy na súde dostal na otázku, či by prijali aj jeho ponuku, rýchlu odpoveď. Nie, bude musieť nájsť človeka, ktorý s ním bude rokovať zoči-voči. A to v tejto chvíli vyzeralo takmer nemožné.

Ale možno sa niektorý zo zúfalých vlastníkov – ktorých majetok sa má predat' na dražbe – nechá presvedčiť a prijme jeho ponuku, aj keby bola nižšia, ako pôvodne žiadal.

Cullen spomalil. Z diaľky k nemu doľahol nadšený krik a zvuk, ktorý by si nikdy, ale nikdy nepomýlil... Rytmické dunenie konských kopýt.

Oči akoby mu riadila neznáma sila: prebehol nimi až na koniec ulice k lúke. Nad vstupom visel niekoľkometrový transparent, ktorý v ňom prebudil staré spomienky. Zostal stáť na slnkom vysušenej ceste ako obarený.

DOSTIHOVÁ DRÁHA BURNS ISLAND, stálo na transparente. Pod tým bolo menšími písmenami napísané: *Nashvillský spolok chovateľov plnokrvníkov.*

Len čo si to prečítal, chcel sa otočiť a odísť, ale chuť známeho ho vábila prísť bližšie. Mal však dostatok rozumu a okrem toho, už dávno sa rozhodol utiecť. Preto odišiel z Anglicka do Ameriky. Aby začal odznova.

V mysli sa mu ozvala otázka, ktorá nebola ani nová, ani príjemná. Kiežby na ňu poznal odpoveď! Bolo to, čo sa stalo počas plavby cez Atlantik, trestom za to, čo urobil – a neurobil – v Londýne? Vari ho za to Všemohúci potrestal?

Ak áno, Boh je ešte krutejší, ako si predstavoval. Azda nebesá nevidia, že nemal inú možnosť?

Cullen tuho zovrel uzdu. Keby bol povedal pravdu, aj tak by sa nič nezmenilo. Ľudia si vtedy urobili vlastný názor – rovnako ako v tomto meste – ešte skôr, než stihol otvoriť ústa.

Nikdy sa nehanbil za svoj pôvod a nebude sa hanbiť ani teraz. Hanbil sa však za to, že toľké roky veril v dobrotu Boha Otca, o ktorej mu dedko často rozprával. Zdá sa, že Boh Otec je rovnaký ako jeho vlastný otec, a nie spravodlivý a láskavý Pán, ktorému jeho dedko Ian slúžil s takou oddanosťou a láskou.

Pokriky prešli v hlasný rev a v Cullenovi sa ozval starý smäd, ktorý sa dožadoval uhasenia. Tá časť jeho života je však už dávno preč. A s ním aj jeho drahá Moira a ich drobunká Katie...

V hrdle pocítil ostré pichanie.